

BESTSELLER NEW YORK TIMES

VRĂJITOR & VRĂJITOARE

LEDA

JAMES PATTERSON

și Gabrielle Charbonnet

PROLOG

***NU
MAI
EȘTI
ÎN
KANSAS***

Wisty

E COPLEȘITOR. Un număr de fețe furioase care-ar putea umple un oraș mare, holbându-se la mine de parcă aș fi un criminal periculos — ceea ce, vă asigur, *nu sunt*. Stadionul e plin la întreaga lui capacitate — mai mult decât această capacitate. Oamenii stau pe intervale, pe scări, pe pereții de beton de pe margine, și vreo alte câteva mii se află în corturi pe terenul de joc. Astăzi nu sunt echipe de fotbal aici. N-ar reuși să iasă din tunelurile de la vestiare, dacă ar încerca.

Această monstruozitate totală este transmisă la televizor și pe internet. Toate revistele nefolositoare sunt aici, și toate ziarele de prisos. Mda, văd operatori pe schele înalte, din loc în loc în jurul stadionului.

Există chiar și una dintre acele camere controlate prin telecomandă care se mișcă de colo-colo pe cabluri, pe deasupra terenului. Iat-o — plutind chiar în fața scenei, legându-se ușor în adierea vântului.

Așa că există fără îndoială milioane de ochi în plus care privesc, pe lângă cei pe care-i văd eu. Dar cei de aici, de pe stadion, sunt cei care-mi frâng inima. Să fii pus în fața a zeci, poate sute de mii de fețe curioase, lipsite de compasiune, sau cel puțin indiferente... asta chiar e *înfricoșător*.

Și nu există ochi umezi, ca să nu mai vorbim de lacrimi.

Nici cuvinte de protest.

Nici bătai din picioare.

Nici pumni ridicați în semn de solidaritate.

Nici cel mai mic indiciu că cineva se gândește măcar să se năpustească înainte, rupând cordonul de securitate, și să-mi ducă familia la adăpost.

E limpede, asta nu-i o zi bună pentru noi, cei din familia Allgood.

De fapt, în timp ce numărătoarea inversă licărește intermitent pe ecranele gigantice de la ambele capete ale stadionului, se pare că asta o să fie *ultima* noastră zi.

Este o idee întărită de bărbatul chel, foarte înalt, din turnul pe care l-au ridicat la mijlocul terenului — arată ca o combinație între un președinte al Curții Supreme de Justiție și Ming Neîndurătorul¹. Știu cine e. E Cel Care Este Unicul.

Chiar în spatele Unicității Sale se află un banner al N.O. — NOUL ORDIN.

Și apoi mulțimea începe să scandeze, aproape să cânte:

— Cel Care Este Unicul! Cel Care Este Unicul!

¹ Principalul personaj negativ din *Flash Gordon*, benzi desenate SF create inițial de Alex Raymond.

Poruncitor, Unicul ridică mâna, iar lacheii lui cu glugă de pe scenă ne împing înainte, cel puțin atât cât îngăduie frânghiile din jurul gâturilor noastre.

Îl văd pe fratele meu, Whit, chipeș și curajos, uitându-se în jos, către mecanismul platformei. Calculând dacă există vreo cale de a-l bloca, vreun mijloc de a-l împiedica să se deschidă și să ne lase să cădem către moartea prin frângerea gâtului. Întrebându-se dacă există din asta o ieșire de ultimă clipă.

O văd pe mama plângând încetișor. Nu pentru ea, desigur, ci pentru Whit și pentru mine.

Îl văd pe tatăl meu, cu silueta înaltă gârbovită de resemnare, zâmbindu-ne mie și fratelui meu — încercând să ne încurajeze să nu ne pierdem cu firea, aducându-ne aminte că n-are niciun rost să fim nefericiți în ultimele noastre clipe pe această planetă.

Dar o iau prea repede. Ar trebui să ofer aici o *introducere*, nu amănuntele *execuției* noastre publice.

Așadar, să ne întoarcem puțin în urmă...

CARTEA ÎNTÂI

***NICIO
CRIMĂ,
DOAR
PEDEAPSĂ***

DIN DISPOZIȚIA NOULUI ORDIN,

și a Marelui Vânt — Cel Care Este

UNICUL —

să se știe că de

ACUM, DIN ACEST MOMENT, sau

ORA DOUĂSPREZECE NOAPTEA,

oricare va sosi mai întâi, urmând

TRIUMFUL RAPID al **ORDINULUI**

CELOR CARE PROTEJEAZĂ, care au nimicit

FORȚELE OARBE ȘI MUTE ale pasivității și

automulțumirii care **INFECTEAZĂ** această lume,

TOȚI CETĂȚENII *trebuie, sunt obligați și se vor supune*

ACESTOR TREI DISPOZIȚII PRIVITOARE LA ORDINE:

1. Toate comportamentele care **NU** sunt în conformitate cu legea, logica, ordinea și știința N.O. (incluzând, dar fără să se limiteze la teologie, filosofie, și **ÎN SPECIAL** artele creatoare și magia neagră etc.) sunt prin aceasta **ABOLITE**.
2. **TOATE** persoanele sub optsprezece ani vor fi evaluate pentru **RESPECTAREA LEGILOR** și **TREBUIE SĂ SE CONFORMEZE** acțiunilor de îndreptare prescrise.
3. Cel Care Este **UNICUL** acordă, numește, decide, arestează și execută după dorință. Cei care **NU** se conformează vor fi **ARESTAȚI** și/sau **EXECUTAȚI**.

— *Așa cum a fost declarat Celui Care Scrie Decrete*
de către **CEL CARE ESTE UNICUL**

Capitolul 1

Whit

UNEORI TE TREZEȘTI și lumea e clar diferită.

Zgomotul unui elicopter care se învârtea pe deasupra casei m-a făcut să deschid ochii. O lumină rece, alb-albastră, trecea cu forța prin storuri și inunda camera de zi. Aproape ca și cum ar fi fost ziuă.

Dar nu era.

M-am uitat la ceasul de la DVD player cu ochii împăienjeniți: două și zece dimineața.

Am început să percep un *bum, bum, bum* constant — ca sunetul unei bății puternice de inimă. Pulsând. Insistând. Apropiindu-se.

Ce se petrece?

M-am dus clătinându-mă la fereastră, silindu-mi trupul să se întoarcă la viață după două ore fără cunoștință pe canapea, și m-am uitat printre stinghii.

Și apoi am făcut un pas în spate și m-am frecat la ochi. Tare.

Pentru că era imposibil să fi văzut ceea ce văzusem. Și era imposibil să fi auzit ceea ce auzisem.

Era cu adevărat sunetul pașilor regulați, implacabili, a sute de soldați? Mărșăluind pe strada mea într-un unison perfect?

Drumul nu era situat destul de aproape de centrul orașului ca să se afle pe vreunul dintre traseele paradelor de sărbătoare, și cu atât mai puțin ca să aibă parte de oameni înarmați și în uniforme de luptă care să îl străbată în toiul nopții.

Am scuturat din cap și am ținut de câteva ori în sus și-n jos, cam așa cum fac la încălziri. *Trezește-te, Whit*. Mi-am dat singur o palmă, ca să fiu sigur. Apoi m-am uitat din nou.

Iată-i. Soldați care mărșăluiesc pe strada noastră. Sute la număr, vizibili, ca în plină zi, în lumina a vreo șase reflecții fixate pe camioane.

Un singur gând mi se învârtea nebunește în cap: *Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla*.

Apoi mi-am adus aminte de alegeri, de noul guvern, de bălmăjelile părinților mei cu privire la nenorocirile care au cuprins țara, de transmisiunile speciale de la televizor, de petițiile politice pe care le puneau în circulație pe Internet colegii mei de clasă, de dezbaterile aprinse dintre profesori la școală. Nimic din toate astea nu însemnase ceva pentru mine până în acea clipă.

VRĂJITOR & VRĂJITOARE

Și înainte de a apuca să pun toate piesele laolaltă, avangarda formației s-a oprit în fața casei mele.

Aproape mai repede decât eram eu în stare să înțeleg, două detașamente înarmate s-au desprins din falangă și au pornit în pas alergător peste peluză ca niște trupe de comando, una îndreptându-se către spatele casei, cealaltă luând poziție în față.

M-am îndepărtat de fereastră dintr-un salt. Îmi dădeam seama că nu se aflau aici ca să mă apere pe mine și familia mea. Trebuia să-i avertizez pe mama, pe tata, pe Wisty...

Dar chiar când începeam să strig, ușa de la intrare a fost smulsă din țățâni.

Capitolul 2

Wisty

E ABSOLUT ORIBIL SĂ FII RĂPIT în toiul nopții, chiar din propria ta casă. Eu am trecut prin așa ceva.

M-am trezit în trosnetul haotic al mobilei răsturnate, urmat de îndată de zgomote de sticlă spartă — poate niște porțelanuri de-ale mamei.

Oh, Doamne, Whit, m-am gândit, clătinând somnoroasă din cap. Fratele meu mai mare crescuse cu zece centimetri și câștigase peste treisprezece kilograme de mușchi în anul care trecuse. Ceea ce-l făcea cel mai solid și mai rapid mijlocăș din echipa noastră neînvinsă de la liceul regional și, trebuie să spun, jucătorul care-i intimida cel mai tare pe adversari.

În afara terenului de joc totuși, Whit putea fi cam la fel de stângaci ca un urs obișnuit — dacă ursul ăsta obișnuit ar fi luat o supradoză de Red Bull și ar fi fost prea plin de sine pentru că putea să ridice haltere de o sută douăzeci și cinci de kilograme și fiecare fată din școală credea că era cea mai grozavă bucățică.

M-am răsucit și mi-am pus perna peste cap. Chiar și înainte să înceapă să bea, Whit nu putea merge prin casă fără să răstoarne ceva. Sindromul total al elefantului într-un magazin de porțelanuri.

Dar nu asta era adevărata problemă în seara asta, știam.

Pentru că în urmă cu trei luni, prietena lui, Celia, *dispăruse* literalmente fără urmă. Și deja toată lumea credea că probabil n-o să se mai întoarcă niciodată. Părinții ei erau complet dați peste cap din cauza asta, la fel era și Whit. Ca să fiu sinceră, și eu. Celia era — *este* — foarte drăguță, deșteaptă, deloc cu nasul pe sus. E o fată absolut grozavă, chiar dacă are bani. Tatăl Celinei este patronul firmei care vinde mașini de lux în oraș, iar mama ei e o fostă regină a frumuseții. Nu-mi venea să cred că i s-ar întâmpla așa ceva unei persoane precum Celia.

Am auzit deschizându-se ușa dormitorului părinților mei și m-am ghemuit înapoi în patul meu confortabil, cu cearșafuri de flanel.

Apoi a răsunat vocea tunătoare a tatălui meu, și era mai furios decât îl auzisem vreodată.

— Nu e posibil să se-ntâmple așa ceva! N-aveți niciun drept să vă aflați aici! Plecați din casa noastră chiar *acum*!

M-am ridicat fulgerător, trează de-a binelea. Apoi au urmat alte zgomote de obiecte care cad, și mi s-a părut că aud pe cineva gemând de durere. Căzuse Whit din pat și-și spărsese capul? Tata fusese rănit?

Iisuse, m-am gândit, dându-mă jos din pat în patru labe.

— Vin, tată! Ai pățit ceva? Tată?

Și apoi a început cu adevărat coșmarul menit să fie primul dintr-o viață întreagă de coșmaruri.

Mi s-a tăiat răsuflarea când ușa de la dormitorul meu s-a trântit de perete. Doi bărbați mătăhăloși, în uniforme gri-închis, s-au năpustit în cameră, uitându-se la mine cu furie, de parc-aș fi fost un agent fugar al unei celule teroriste.

— Ea e! Wisteria Allgood! a rostit unul, și o lumină destul de strălucitoare cât să lumineze un întreg hangar de avioane a alungat complet întunericul.

Am încercat să-mi acopăr ochii în timp ce inima îmi bătea chinuitor.

— Cine sunteți voi? am întrebat. Ce căutați în *afurisitul meu de dormitor*?

POVESTEA ÎNCEPE (SAU SE SFÂRȘEȘTE) AȘA...

E copleșitor. Un număr de fețe furioase care-ar putea umple un oraș mare, holbându-se la mine de parcă aș fi un criminal periculos. Stadionul e plin la întreaga lui capacitate. Sute de mii de fețe curioase, lipsite de compasiune, sau cel puțin indiferente...

Și nu există ochi umezi, ca să nu mai vorbim de lacrimi. Nici cuvinte de protest. Nici bătăi din picioare. Nici pumni ridicați în semn de solidaritate.

De fapt, în timp ce ceasul numărătorii inverse licărește intermitent pe ecranele gigantice de la ambele capete ale stadionului, se pare că asta o să fie ultima noastră zi.

Îl văd pe fratele meu, Whit, întrebându-se dacă există din asta o ieșire de ultimă clipă. O văd pe mama plângând încetisor pentru Whit și pentru mine. Îl văd pe tatăl meu, cu silueta înaltă gârbovită de resemnare, zâmbindu-ne mie și fratelui meu — încercând să ne aducă aminte că n-are niciun rost să fim nefericiți în ultimele noastre clipe pe această planetă.

Dar o iau prea repede. Mai sunt multe de povestit înainte să ajung la amănuntele execuției noastre publice. Așadar, să ne întoarcem puțin în urmă...

SERIE TRADUSĂ ÎN 19 ȚĂRI — BESTSELLER NEW YORK TIMES
BESTSELLER USA TODAY — BESTSELLER PUBLISHERS WEEKLY

RECOMANDAT DE: **BRAVO**
BRAVO CORINT!

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-461-5

ISBN: 978-973-102-462-2

9 789731 024622

www.grupulcorint.ro